

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.619 van 29 juli 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, op 24 november 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 22 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. NGENZEBUHORO en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Israëlische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 27 juli 2006 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 juli 2006.
2. Op 8 augustus 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 9 augustus 2006. Hij werd gehoord op 19 september 2006.
3. Op 26 september 2006 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 24 oktober 2006.

4. Op 10 november 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 november 2006 aangetekend verzonden.

2. Exceptie van de verwerende partij

Ter terechtzitting stelt de verwerende partij dat hij niet volhardt in de exceptie opgeworpen in de nota.

3. Ten gronde.

1. In het verzoekschrift, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het algemeen geweten is dat Israël's die weigeren hun militaire dienstplicht te vervullen omdat ze gewetensbezwaren hebben tegen de bezetting van Israël van de bezette gebieden een gevangenisstraf opgelegd krijgen. Verzoeker argumenteert dat hij niet tegen legerdienst op zich is maar niet wil schieten op onschuldige mensen in de bezette gebieden en dat hij ook om deze reden zijn overplaatsing had gevraagd naar het bevoorradingsleger, vraag waarop hij geen reactie heeft gekregen. Verzoeker stelt dat hij dan ook bij een volgende oproeping naar het buitenland reisde om zich alzo te onttrekken aan zijn verplichte reservedienst in Gaza. Toen verzoeker verwachtte dat hij zou worden opgeroepen tijdens het conflict met Libanon besloot hij op reis te gaan om zo zijn reserveplicht te ontlopen. Verzoeker stelt dat hij bij zijn terugkeer niet onmiddellijk een vervolging riskeert omdat hij in het buitenland zat toen hij werd opgeroepen doch dat hij werd toegewezen aan de regio Gaza en verplicht zal worden om deel te nemen aan een bezettingspolitiek die hij moreel verwerpelijk vindt. Verzoeker wijst er ook op dat het niet serieus is te stellen dat hij geen beroep heeft gedaan op de hogere militaire en/of gerechtelijke autoriteiten omdat hij door het nemen van verdere stappen zeker het slachtoffer zou zijn geworden van represailles. Tot slot betoogt verzoeker dat het conflict met Libanon afgelopen is doch dat hij ieder jaar wordt opgeroepen als reservist tot op de leeftijd van veertig, zodat hij zich dus jaarlijks zal geconfronteerd zien met deze problematiek en een gevangenisstraf voor gewetenbezwaren niet in verhouding staat met de overtreding.
2. In het verzoekschrift tot voortzetting voert verzoeker aan dat hij drie documenten per fax heeft ontvangen die de feiten, zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift, bevestigen, en waaruit blijkt dat hij als deserteur wordt gezien, hij niet in het leger dient door overtuiging en altijd heeft kunnen ontsnappen aan offensieve opdrachten dank zij voorwendsels, zijn reis naar België veroorzaakt werd door het antwoord dat hij van majoor D. op 19/07/2006 had gekregen, iedere bescherming hem wordt geweigerd en verzoeker gehandeld heeft als gewetenbezwaarde en hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.
3. Blijkens verzoekers verklaringen zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing is hij afkomstig uit Oekraïne en emigreerde hij in 1995 naar Israël waar hij het staatsburgerschap verkreeg. Van 1997 tot 2000 vervulde verzoeker zijn dienstplicht in Haifa en daarna werd hij als reservist toegewezen aan de infanteriebrigade 8117. Begin 2002 werd verzoeker een eerste keer opgeroepen om zijn reservedienst te vervullen in de Gazastrook. Omdat hij het optreden van het Israëlische leger in Gaza afkeurt, besliste hij om aan de oproeping geen gehoor te geven. Een tweetal weken daarna meldde verzoeker zich bij de militaire politie en kreeg hij wegens dienstweigering een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee

weken opgelegd. Gedurende de daaropvolgende jaren werd verzoeker nog een tiental keren als reservist opgeroepen. Telkens wist hij te ontsnappen door ziekte voor te wenden of door een buitenlandse reis te maken. Samen met een tiental kennissen schreef hij in 2000 een brief aan de eerste minister om te pleiten reservisten niet langer naar de Gaza te sturen. In 2001 werd een gelijkaardige brief gestuurd aan Ariel Sharon. In 2006 werd hij opgeroepen voor een militaire training die op de basis in de Negevwoestijn zou doorgaan en die een viertal dagen zou duren. Verzoeker gaf gehoor aan deze oproeping en meldde zich bij de brigade. Een dag na zijn aankomst vroeg verzoeker zijn overplaatsing naar het bevoorradingsleger. Diezelfde avond werd hij door medesoldaten afgetuigd en de volgende morgen werd hij gezien door de legerarts die weigerde een verslag op te stellen. Verzoeker stelde zelf een brief op over de moeilijkheden die hij afgaf aan zijn hoofdcommandant van de militaire basis. In de zomer van 2006 nam verzoeker contact op met de bevelhebber van zijn brigade en informeerde over zijn overplaatsing die hij had gevraagd. Hierop meldde de bevelhebber dat verzoeker zoals ieder Israëli zijn legerdienst diende te vervullen. Omdat het Israëlische leger een offensief had ingezet in Libanon vreesde verzoeker als reservist te worden opgeroepen en verliet hij Israël op 20 juli 2006. De vervanger van verzoekers bevelhebber belde hem in diezelfde periode op op zijn mobiele telefoon en meldde hem dat hij was opgeroepen voor dienstplicht in Libanon of Gaza.

4. Bij zijn verzoek tot voortzetting voegt verzoeker drie documenten in het Hebreeuws. Volgens verzoeker blijkt uit één van de documenten dat hij als deserteur wordt gezien van "02/08/2006 tot 21/02/2006". De Raad stelt vast dat de documenten in het Hebreeuws zijn opgesteld en niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat deze enerzijds niet werden ingediend vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de proceduretaal zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en anderzijds omdat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat de authenticiteit niet kan worden nagegaan.
5. Vrees voor strafvervolgning omwille van desertie is op zich geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Een dienstweigeraar of deserteur is immers een vluchteling als hij:
 - a. vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
 - b. tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
 - c. is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict.
6. De Raad wijst er vooreerst op dat het tot de soevereine bevoegdheid behoort van een nationale staat om haar dienstplichtigen en reservisten op te roepen voor militaire dienst en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn weigering om nog te dienen gelegen is in het feit dat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict. Immers, zo verzoeker beweert dat hij na zijn eerste oproeping in 2002 nog een tiental keer werd opgeroepen en er altijd in slaagde om ziekte voor te

wenden en twee keer kon ontsnappen aan de dienst omdat hij een ticket voor een buitenlandse reis had, stelt de Raad vast dat dit beweringen zijn die verzoeker met geen enkel bewijs staft. De Raad is van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat een reservist in Israël meermaals aan zijn dienst zou kunnen ontsnappen door ziekte voor te wenden. Bovendien wijst hij erop dat verzoeker tijdens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal op 19 september 2006 zelf vermeldde dat hij in 2002 “poogde (...) (een) medisch attest te bekomen voor vrijstelling, maar (dat het) leger (daar) geen acht op (slaat)”. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tussen 2002 en februari 2006 telkens zijn dienst wist te ontlopen en dat hij dit deed omdat hij niet wilde schieten op onschuldige mensen. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoeker ook met geen enkel begin van bewijs aantoont dat hij in 2002 en de daarop volgende oproepingen moest dienen in Gaza, noch toont hij aan dat hij als reservist toegewezen is aan de regio Gaza en aldus bij zijn terugkeer naar Israël opnieuw zal verplicht worden om deel te nemen aan een bezettingspolitiek, noch toont hij aan overplaatsing te hebben gevraagd naar het bevoorradingsleger in 2006, zoals hij tijdens zijn verklaringen vermeldt.

7. De Raad stelt tevens vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij in de zomer van 2006 als reservist werd opgeroepen, zoals reeds werd vastgesteld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en ook geen bewijs voorlegt over een beschuldiging of een veroordeling omwille van een eventuele desertie. Verzoekers verklaring dat hij zijn land verliet nadat hij met commandant D. belde - in zijn verklaringen tijdens het gehoor stelt verzoeker dat hij met commandant Y. belde (p. 9) - die hem meedeelde dat hij zoals iedereen zijn plicht moest doen en dat zoniet gevangenisstraf dreigde, veranderd niets aan de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat hij daadwerkelijk werd opgeroepen als reservist in de zomer van 2006 en evenmin aantoont dat hij gezocht/vervolgd wordt voor desertie. De Raad stelt overigens vast dat blijkens verzoekers verklaringen hij opgebeld werd op 26 of 27 juli 2006 door een vervanger van de commandant die hem meedeelde dat hij zich moest aanmelden. Toen verzoeker hem vertelde dat hij in het buitenland was “zei deze man dat KV opnieuw zou gebeld (worden) indien er nog wat was” (p. 11). Uit deze verklaring blijkt duidelijk dat niet werd aangedrongen opdat verzoeker zich alsnog zou vervoegen bij zijn regiment en uit niets blijkt dat hem op dit ogenblik werd gemeld dat hij bij weigering zou worden vervolgd. Overigens stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat hij bij terugkeer niet onmiddellijk zal worden vervolgd vermits hij een legitiem excuus had.
8. Tot slot wijst de Raad erop dat in Israël verschillende dienstweigeringsorganisaties zeer actief zijn. Zij richten zich met name op het dienstweigeren in de bezette gebieden en het ondersteunen van en raad geven aan militairen die met gewetensvragen worstelen betreffende het uitvoeren van repressieve of agressieve opdrachten. De Raad vindt het dan ook merkwaardig dat verzoeker als dienstweigeraar sinds 2002, zijn eerste oproeping, en ondertekenaar van een brief gericht aan E. Barak in 2000 en 2001 aan Sharon tegen het dienen in de bezette gebieden, waarvan hij overigens ook geen enkel bewijs voorlegt, geen beroep heeft gedaan op één van de organisaties die door iedere dienstweigeraar moet zijn gekend. Sterker nog, de Raad stelt vast dat verzoeker de organisatie ‘Courage to refuse’ (CGVS p. 8) niet kent terwijl dit de organisatie bij uitstek is tegen dienstplicht in de bezette gebieden, en de organisatie die een open brief, ondertekent door honderden Israëlische militairen, publiceert tegen dienstplicht in de bezette gebieden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker blijkbaar nooit een poging heeft ondernomen om na te gaan hoe hij als gewetensbezwaarde vrijstelling kon verkrijgen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker een joodse emigrant is uit Oekraïne en vrijwillig naar Israël trok terwijl hij op de hoogte moet zijn geweest dat alle Israëlische mannen verplicht hun legerdienst moeten vervullen en jaarlijks opgeroepen

kunnen worden als reservist in een land dat al sinds haar ontstaan in staat van oorlog is. Deze vaststelling versterkt nog de idee dat verzoekers beweerde gewetensbezwaren puur opportunistisch zijn.

9. Met betrekking tot het incident tijdens zijn trainingskamp in februari 2006 waarbij verzoeker beweert door medesoldaten te zijn afgetuigt nadat hij zijn overplaatsing vroeg stelt de Raad wederom vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van een eventuele klacht tegen zijn medesoldaten en de geneesheer terwijl hij wel beweert een brief te hebben overhandigd aan de hoofdcommandant (p. 10).
10. Gelet op het voorgaande is de Raad dan ook van oordeel dat verzoekers houding opportunistisch is en dat hij niet heeft aangetoond dat hij zijn dienst weigert uit morele overtuiging en oprechte gewetensnood. Uit verzoekers relaas blijkt geenszins dat één van de voormelde motieven aan de grondslag van zijn voorgehouden desertie/dienstweigering ligt. In casu valt derhalve een eventuele desertie/dienstweigering niet onder de toepassing van voormeld Verdrag van Genève. Verzoeker kan derhalve niet erkend worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.
11. Met betrekking tot het subsidiair beschermingsstatuut voert verzoeker aan dat zijn risico op vervolging niet gebonden is aan het huidige karakter of niet van het conflict tussen Israël en Hezbollah maar aan het feit dat hij vrijwillig geweigerd heeft onschuldigen te gaan doden. Hij stelt dat hij zich jaarlijks zal geconfronteerd zien met deze problematiek, namelijk ofwel doet hij zijn dienstplicht ofwel wordt hij als gewetensgevangene gevangengezet omdat hij weigert zijn militaire dienst te voldoen.
12. De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gewetensbezwaarde is en dat uit niets blijkt dat hij vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie. Zo verzoeker er op wijst dat er wel een mogelijkheid is omwille van religieuze redenen vrijstelling te krijgen doch niet omwille van politieke redenen is de Raad van oordeel dat het tot de bevoegdheid van een nationale staat behoort om al dan niet bepaalde categorieën vrij te stellen van legerdienst en dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij een poging heeft ondernomen om vrijstelling te krijgen. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 juli 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P.BREYNE.

M.-C. GOETHALS.